

Verecke Lászlóné A Zrínyi Ilona Gimnázium Növendéke

A képen a Zrínyi Ilona gimnázium egyenruhájában vagyok látható.

Amikor első gimnáziumba kerültem, és jöttek a zsidótörvények, a gimnáziumban numerus clausus volt. A numerus clausus az újonnan beiratkozókat sújtotta, a felsőbb osztályokba járó zsidó tanulók megmaradhattak iskolájukban. Ez a Zrínyi Ilona leánygimnázium volt, a Práter utcában. Apám mindenféle protekcióval fölvetetett, hivatkozott a kitüntetéseire, meg ilyesmi. 32-en voltunk az osztályban, és abból ketten voltunk zsidók. Két első osztály nyílt akkor. Az egyikben volt két zsidó lány, a másikban pedig egy sem. 1944-ben negyedikes gimnazista voltam, és tiszta kitűnő lettem, és Pelsőczy tanárnő nagyon megdicsért, és mondta, hogy a zsidó lányok, mindig is kitettek magukért, és hogy én milyen jó tanuló vagyok. Ő egy keresztény, magyarérmű nő volt egyébként, de soha nem hangoztatta ezt. Minden jót kívántunk egymásnak és hamarabb befejeződött az iskola. Amikor 1945-ben újra kezdtük, a másik kislány nem jött. Miután meghaltak

a szülei, kiment egy cionista mozgalommal Palesztinába. Balla Györgyi volt a neve. 1948-ban aztán leérettségiztem. Knébel Alfréd, az volt az igazgató, aki egy kiváló fizikus volt. Mika Anna és Mika Klára tanítottak még, ők nyelvtanárok voltak. Egyébként ez a gimnázium budapesti viszonylatban, egy nagyon jó iskola volt akkor. Kedvenc tantárgyam volt a magyar és a nyelvek. A háború után, nem volt semmi reakció az iskola, és az osztály részéről, abban a tekintetben, hogy én zsidó vagyok. Az iskolából több lány a holokauszt áldozata lett, és ezt ott mindenki tudta. Mi tanultunk ott hittant továbbra is. Az osztályba jött még két lány újonnan. Az egyik volt a Sonnenschein Magdi, aztán Soltész Magda lett a neve, a másik Kertész Ági volt. A Magdi ott dolgozott abban a textilgyárban, ahol később én is. Őt engedték továbbtanulni, mert ő "jobb káder" volt, mint én. A papája pincér volt. Ő később, nagyon baloldali lett.

Volt nem zsidó barátnőm is a gimnáziumban, Maczák Mária, és Makrai Edit. Nagyon jóban voltunk. Jártunk is egymáshoz. Ők katolikusok voltak, de pl. a Makrai Editnek kikeresztelkedett zsidó volt a mamája, minthogy az később kiderült. Később nekem a férjem révén lettek igazán keresztény barátaim.

Gyerekkoromban többször tapasztaltam, hogy pl. a téren játszottunk, és valaki a gyerekek közül azt mondta, hogy azzal a zsidóval nem játszunk. Ez úgy derült ki, hogy az egyik osztálytársam is ott játszott éppen, és elmondta a többieknek, hogy én zsidó vagyok. A tantimmal jártam játszani, de ő ebbe nem szólt bele. Ő ilyenkor leült egy padra és kézimunkázott. Meg el se mondtam neki. Kicsit meg voltunk merevedve. A zsidótörvények miatt volt egy távolság a zsidók, és a nem zsidók között. Nem kellett ehhez antiszemitának lenni. De bennem azért bennem volt az antiszemitizmus hatása, és nem igazán barátkoztunk keresztényekkel.